

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561802640/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

Scirocco, der mattede hans Aand og Legeme, men paa den Tid var endnu ingen ordentlig Skole i den hele By. En gammel skikkelig Mand, Hr. *Sevel*, med sin døve Kone vare de eneste, som der gave Undervisning, de boede i den gamle forfaldne Klosterbygning, som nu med Ruinerne af Kirken er revet ned.

Munkene have vidst, saavel i Nord, som i Syd, at vælge de smukkeste Egne til at bygge deres Klostre i. Tæt ved Fjorden med Udsigt til Thorseng og Thurø laae her Graaebrødrenes Kloster; det hvælvede Kammer, som maaskee eengang tjente til Spisesal, var nu Skole; i den lille Nische i Muren, hvor Kruifixet havde staaet, havde nu Riset og Strikkestrømpen Plads. Under det hvælvede Loft sad paa Skamle og Bænke den yngre Slægt med Luthers liden Catechismus, hvor dog Billederne, Chineseren med sin lange Pibe og Jomfru *Maria* med Barnet, just ikke vare saa ganske lutherske, men disse havde dog mest Interesse. De saa snevre Vinduer sad temmeligt høit oppe, altsaa var det ikke at undres over, at naar Hr. *Sevel* eller Lærmo'er et Øieblik var borte, Ungdommen sprang op paa Bænke og Borde, for at see ud paa den grønne Skov og de store Skibe.

Tæt op til Skolestuen laae den gamle øde Klosterkirke, hvor Epitaphierne vare nedbrudte, og Alteret borte, men paa Muren stode endnu halvudslettede Freskobilleder med Munkeskrift rundt om. Liigestenene laae endnu i Gangene, Vinduesruderne vare slagne itu, men Fuglegræsset snoede sin Ranke op mellem Revnerne, og Svalerne havde Rede, hvor før de store Messing-Lysekroner hang. *Jesus hominum salvator* stod endnu med Jernbogstaver paa den gamle Kirkedør, som undertiden blev aabnet, og var Skoleungdommen da i Nærheden, strømmede den derind og opløftede sit vandaliske Skrig, der just var af en egen Virkning ved den stærke Resonans.

Paa *Christian* havde Kirken derimod en ganske anden Virkning, han blev forunderlig stille og tankefuld, dog var intet Sted ham kjærrere end dette: her fandt han Næring for sine Drømmerier og kom Sagn- og Aandeverdenen nærmere. Han kunde saalænge stirre paa de afblegede Billeder, at han syntes, de bevægede Øinene, han kunde saalænge sidde paa Knæ paa Gravstenene og stave Bogstaverne, at han syntes at høre den Døde banke der nede paa Stenen og saaledes jage ham bort. Naar ved Lufttrækket Fuglegræsset zittrede foran de sønderbrudte Ruder, eller en Svale fløi vildsomt hen under Hvalvin-